தெய்வ மிகயேல்.

(வசன நூல்)

இஃது,

அப்பால முதலிய நிர்ச்சபைகளைக் கண்ட

தமிழ்ப் பண்டிதரும்,

“அர்ஜானந்தலஹரி”

முதலிய அரிய பெரிய நூல்கள் பலவற்றின்

ஆசிரியருமாகிய

ஸ்ரீமத் ஆர். ஹரிஹர ஐயரவர்கள்

இயற்றியது.

வேலூர் ஊரிஸ் காலேஜ்

தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதர்

பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால்

வெளியிடப்பட்டது.

1915

விலை அணா இரண்டு.

S. V. Press, Vellore.

தெய்வ மிகமேல்

(வசனநூல்)

இஃது,

அம்பாசமுத்திரம் தீர்த்தபதி ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதரும்,

"அம்பைத்தலபுராணம்"

முதலிய அரிய பெரிய நூல்கள் பலவற்றின்

ஆசிரியருமாகிய

ஸ்ரீமத் ஆர். ஹரி ஹர பாரதியார்

இயற்றியது.

வேலூர் வூர்ஹீஸ் காலேஜ் தமிழ்ப்பிரதம பண்டிதர்

பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால்

வெளியிடப்பட்டது.

வேலூர்

சுந்தர விநாயகர் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1915

விலை அணா இரண்டு.

K. Sreenivasachariar,

Head Tamil Pandit,

Voorhees College,

Vellore.

கடவுள் துணை.

தெய்வ மிகயேல்

இதன்பொருள், கடவுளை மறக்காதே என்பதாம்.

மாணவர்காள்! உலகத்திலே யாரிடத்தும் நல்லொழுகுது, நடக்கக்கோபாறகருன்றுகருன்று திரியும் பொய்நாட்டோவமென்னுமமதாப்பெருங் கடலில் வீழ்ந்து களிக்கும் சிற்சில வெறியரும் வேதசாஸ்திர புராணமென்னும் பெருந்துணி யன் ஆற்றங்கரைப்போறமும், அவற்றின் பயனெனப் பண்மையபியென்னும் முத்தைத் தேடிக் கொள்ளாது, விபரீதயுணர்ச்சியென்னும் சுருங்க சேற்றுறிய மைதக்கொண்டு வெளிப்படுவோராகிய பற்பல கற்றறிவோரைகளும், நினைவயத்தவராய்ச் செருக்குற்று, தம்மின் ஒப்பாரும் மிக்காரும் எவ்விடத்தும் இல்லையெனப் பிதற்றித் திரிதலுமன்றி, ஸர்வசக்தியுள்ள தெய்வத்தையுங்கூட வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் தூஷித்து வெறுக்கவுந்துணிகின்றனர். அந்தோ! இவர்கள் அடைந்திருக்கும் அறியாமையின்கிடப்பை

நாம் என்னென்று சொல்வோம்? இவர்போற் பாபச்சுமைமையைப் பரிப்பவரும் இம்மை நல மிழந்து வெம்மைநரகிற் புகுபவரும் வேறெவரு மிலரென்பது திண்ணமேயாம்.

நீதிகதை—1

சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவனுக்குத் தக்கன் என்ற ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவன் மறைகளெல்லாம் வல்லவன்; கலைகளெல்லாம் தேர்ந்தவன்; சாத்திரமெல்லாம் உணர்ந்தவன்; புராணங்களெல்லாம் அறிந்தவன். அவனுக்குத் தவமே மதனம்; மகம்புரிதலிலேயே தினப் போக்கு. அவன் இவ்வாறு இருக்கையில், அரி திற்புரிந்த தவத்தின்பேறாகப் பராசத்தியே ஓர் கன்னிகையாகத் தன்னிடத்தில் அவதரிக்க, அவளுக்குத் தாக்ஷாயணி என்று நாமகரணஞ் செய்து, கருத்தொடு போற்றி வளர்த்துவந்த னன். அப்பெண்மணியும் நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்து, திரு மணக்கோலங்கொள்ளும் பருவத்தை அடைந்த னள். அதுகண்டு களித்த சிறுவிதியாகிய தக் கன், தனது அருமைத்திருமகளுக்கு மணமக னாவான் சிவபிரானேயன்றி வேறெவரும் அல்ல ரெனத் தெளிந்து, அப்பிரானுக்கே அவளைப்

பாணிக்கிரகணகல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்தனன். அக்கடவுளும், அவளுடன் தமதிடஞ் சார்ந்து, சுகமே வாழ்ந்திருந்தனர்.

இங்ஙனம் சிலநாள் செல்லுகையில், அத்தக்கன், மிகப்பெரிய யாகமொன்றை இயற்றத் துணிந்து, திரிலோகங்களிலும் உள்ள தேவர்கள், அசுரர்கள், முனிவர்கள், நாகர்கள், திக்பாலகர், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய யாவரையும் அழைப்பித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்க மரியாதைகளும் புரிந்து, வேள்வி புரியத் தொடங்குங்கால், அந்த வைதிகத் ததீசிமாமுனிவன் அவனை நோக்கி, "நமது அருமைத்திருமகளாகிய தாக்ஷாயணியும், அவளது உயிர்க்காதலனாகிய உருத்திரமூர்த்தியும் இங்கு வந்திருக்கவில்லை; காரணம் என்னையோ?" என, ஊழ்வினையால் உள்ளம் மயக்குற்ற தக்கன் செப்புவான்:—

"ததீசிமுனிவரே! கேட்க: "அரிய தவத்தை இயற்றிப் பெற்றெடுத்த எனது கண்மணியாகிய தாக்ஷாயணியை, 'பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு; கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு' என்ற அமுதவாக்கினை மறந்து, குலகோத்திரமில்லாத அந்த உருத்திரனுக்குத் தெரியாத்தன

மாக சிவாகமஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டேன்: அவ
னைப் பித்தனென்று அறிந்திலேன். அவன் பா
பொழுதும் பொய்யாம் பொய்யாப்பிரமைக்கு
கட்டுவைசாம்பலைப் பூசித் தாண்டவமுஞ்செய்து
கொண்டிருக்கின்றன். பித்தவாகனுடையனது
யும் கல்வியே அவனுக்குத் தெளியாமை,
என்றே, அவனைக் கண்டு அருவருக்கத்தகவா
யாவீர்: அவன், சிகைமுடியாக நாகத்தை
அடைத்துவிட்டான் அவனுடைய சொந்த
வாழும் எனது மகனின் கருமம் செய்யப்பெறு.
ஆதலால், அவர்களிருவருமே இங்கு அழைக்க
நினையேன்'' என, தந்தை தமது இருகரங்களாலும்
இருசெவிகளையும் மூடிக்கொண்டு, "சிவ, சிவ''
என்று உச்சரித்து, அவனை நோக்கி, "காதகா!
உன் மதி கெட்டது. நீ கற்ற கல்வியெல்லாம்
பாழ்பட்ட பாலாயிற்று. ஸர்வலோகசரண்ய
னைப், குறைநீத்தனைப், பரம்பரனைப் விளங்கா
நின்ற பரமசிவத்தையோ அநுக்கமுள்ளவ
னென்று கூறினை! அங்ஙனங்கூறிய நாவை அவர்
கண்டியாதுவிடார்; இது நிற்க. 'ஜகத்தெல்லாம்
சிவமயம்' என வேதங்கள் விளம்புகின்றன
வெனின், சித்தமெனக் கொள்ளத்தக்கனவும்,
அசித்தமெனத் தள்ளத்தக்கனவும் உளவோ?
எல்லாம் அவனுடைய ஸ்வரூபமன்றோ? அதனை

என்றும் உண்மையை அறிந்த ஞானிகள், சராசரப்பிரபஞ்ச பொருள்களனைத்திலும் விருப்பும் வெறுப்புமின்றி ஸமபாவனையைச் செய்கின்றனர். இவற்றையெல்லாம் நீ அறிந்திருந்தும், அறியாதவனானாய்; இது மிக விசனிக்கத்தக்கது. அன்றியும், அப்பெருமான் நினையாது நின்னை யின்புறுத்திக்கொண்டதனும் மஹாபாதகம். அந்தப் பரமசிவனுக்கும் பற்பல வடுக்களைக் கற்பித்து, சிவாபராதியானாய். இப்பாதகம் நின்னை விட்டு எவ்வாறு நீங்குமோ? அறியேன். இதற்கெல்லாம் காரணம், நீ முன் செய்த தீவினையே யாகும்" எனப் புகன்று, மீண்டும் அம்முனி புங்கவர் கருணையால் அவனை நோக்கி, "நீ சிறிது பொழுதில் சம்பாதித்துக்கொண்ட சிவநிந்தனை யாகிய பெரும்பாதகத்தை நீக்க நினைவையேல், இப்பொழுதே அப்பிரானைத் தரிசித்து வணங்கி இங்கு அழைத்துவருதி" எனலும், தக்கன் மதாந்தனாய் அம்முனிமொழியைச் சிறிதுங் கவனியாது, மீட்டும் சிவநிந்தனை செய்யத்தொடங்கினன். அதுபொழுது ததீசி, "முதலைப்பிடியை நெகிழ்த்தலும், விழித்துறங்குவாரை எழுப்பலும், நாய்வாலைக் குணக்கெடுத்தலும், கற்றறி மூடரைத் திருத்தலும் எவராலும் இயலாது" எனத் தேர்ந்து, அந்தப் பிரஜாபதியை நோக்கி,

"அடே சிவத்துரோகி! இனி நீ வெகுசீக்கிரத்தில் கொலையுண்டு இறப்பாய். உனது யாகமும் அழிவுறும்" எனச் சாபமொழி கொடுத்து அவ்விடம்விட்டு அகன்றனர். அதனைப் புறக்கணித்துத் தக்கன் மகமியற்றலை மேற்கொண்டனன்.

இங்கு இவ்வாறாக, கைலையங்கிரியில் வாழ்ந்தருளி விளங்கும் உலகமாதாவாகிய தாக்ஷாயணி தனது பிதா ஓர் பெரிய வேள்வி புரிதலைச் சிற்சிலர் கூறக் கேட்டு, அங்குச் செல்லுதற்கு அவாவி, தனது பதியாகிய பசுபதியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்து நிற்றலும், சங்கரர் அவளை நோக்கி, "நங்காய்! உனது பிதாவாகிய தக்கன், மகத்தின்பொருட்டு என்னையன்றி உன்னையும் அழைத்திலன். அழையாதான்மனை புகுதல் ஆபத்திற்கே முகாந்தரமாக முடியும் என்பதற்கு ஓர் ஐயமும் இன்று. மேலும், அவன் என்னையும் ஒருபொருளாக மதியாத தாமதனாயிருக்கின்றான். ஆதலால், நீ ஏகற்க. 'மதியாதார் தலைவாயில் மிதிக்கவேண்டாம்' என்று ஆன்றோரும் கூறியிருக்கின்றனர்" என்று உரைத்தருளினர். அம்பிகை மீண்டும் அக்கடவுளை வணங்கி, "சுவாமி! 'பேயகமாயினும் தாயகம.' அங்குச் செல்லுதற்கு என் மனம் என்னை

ஈர்க்கின்றது. ஆகலால், கிருபைசெய்து செல்ல விடையருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த உமை, பரமன் மேலை நவையெல்லாம் உணர்ந்து, "அவ்வாறே செய்க" என விடையளித்தார். உடனே தாக்ஷாயணி உள்ளங் களிக்க அங்கு நின்று எழுந்து விரைந்துசென்று, தக்கனது மகச்சாலையிற் புக்கு, அவன்முன்பு குதூகலத் துடன் அணுகுகையில், அவனை நோக்கிக் கேடு விதியுடைய சிறுவிதி கூறத்தொடங்கினன்:—

"தாக்ஷாயணி! நில், நில். ஸமீபத்தில் வந்து விடாதே. நீ இங்கு வந்துவிட்டபடியால் இந்த யாகசாலை அசுத்தப்பட்டுக்கெட்டது ஏன் இங்கு வந்தனை? உன்னை எவர் அழைத்தார்? உன்னை அருமையாகப் பெற்றேன்; வளர்த்தேன். உன் னுடைய கெட்ட விதி உன்னை நீசனுடன் கூட் டிற்று. இதற்கு நான் என்செய்வேன்? உனக்கு வாய்த்த கணவன் சவம்வெந்த நீற்றைப் பூசிப் பேயோடாடும் பெரும்பேயன்; ஆடையின்றி ஆனைத்தோல்தரித்த அறிவிலி; வெட்டுப்பட்ட தலைகளையும் வெள்ளெலும்புகளையும் கலந்தணி யும் விருபன்; உண்ணச் சோறின்றி ஊர்தோ றும் பிச்சையெடுத்துண்ட பித்தன். பரிசுத்த மென்பது அவனிடத்திற் சிறிதும் இல்லை. அவ

னுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த நீயும் தூய்மையற்றவ ளாயினை. அதனாலேயே, நம இருவரையும் நான் இங்கு அழைக்கிலேன். இப்பொழுது நீ இங்கு வந்து என்னையும் சபையையும் மாசுக கீண்டலில் மடிந்துவிட்டனை. இனி என்முகத் தில் விழியாதே: போ, போ” எனச் சினந்து வெறுத்துக் கூறினன்.

இவ்வாறு தக்கன் பிதற்றிய கொடுஞ் சொற்களனைத்தும் கொல்லனுலையிற் காய்ச்சிய கூரம்பேபோற் செவிவழி நுழையப்பெற்று, உயிர் துடிதுடிக்க வருந்திய தேவி, தந்தை யென்ற முறையைத் தாளறத் தள்ளி, அவனை நோக்கி, “ஏ பரமசண்டாளா! மகாபாபி! சிவத் துரோகி! என்னை இகழ்ந்ததுமன்றி, எவ்வுயிர்க் கும் தலைவனாகிய இறைவனையும் இகழ்ந்தனை. இனி நீ வெகுசீக்கிரம் அழிவாய். உனது மக மும் நாசமாக” எனச் சபித்து, அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் திருக்கைலைவெற்பெய்தி, கண்ணுதல் மூர்த்தியின் சன்னிதியில் கலங்கிய கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நிற்பாளாயினள். அவளது நிலை மையெல்லாம் அறிந்த ஸ்ரீசங்கரமூர்த்திக்குச் சிறிது கோபம் பிறந்தது: அவரது புருவங்கள் நெருங்கி வளைந்து நெற்றிமேல் நிமிர்ந்து சென்

றனை. அலைகளின் நடுவிலிருந்து அளவிடமுடியாத புஜபலபராக்கிரமமுடைய வீரபத்திரக்கடவுள், கதுமென அவதரித்து வணங்கி நிற்றலும், கங்கைவார்சடையார், அவனைக்கடாக்ஷித்தருளி, "வீர! இப்பொழுதே சென்று தக்கனையும் அவனது மகச்சாலையையும் அழித்துவரக்கடவை" எனக் கட்டளையிட்டனர். உடனே அவனும் பூதப்படைகள் புடைசூழச் சென்று, தக்கனது தலையை அறுத்து ஹோமகுண்டத்தில் இட்டு எரித்தனர்; சந்திரனைக் காலிட்டுத் தேய்த்தனர்; சூரியனது பற்களை உடைத்தெறிந்தனர்; மற்றும் அங்கு வந்திருந்த ஒவ்வொரு தேவரையும் முனிவரையும் தக்கவாறு தண்டித்தனர்; இறுதியில் அந்த மகச்சாலையை அக்கினிதேவனுக்கு இரையாக்கினர்.

தெய்வமிகழ்ந்த தக்கன் தான் தொடங்கிய யாகத்தோடு தானும் எப்படி கெட்டான்; பாருங்கள்; கடவுள் செய்யும் நன்மைகள் பல; அவற்றை மறந்து கடவுளைத் தூஷித்தவர் அதோகதியடைவரென்பது திண்ணம்.

நீதிகதை—2

பண்டைக்காலத்தில் பெரிய வீரசூரனாகிய இரணியகசிபு என்ற ஓர் அசுரசக்ரவர்த்தி இருந்தான். அவன் மறைவழி பிறழாது அருந்தவங்கள் பல இயற்றி, பிரமதேவனாலும், அவனால் படைக்கப்பட்ட சராசரங்களினாலும், சிவன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும், ஆயுதங்களாலும், பகலிலும் இரவிலும் தனக்கு மரணம் நேரிடக்கூடாதென வரம்பெற்று, அண்டங்களையெல்லாம் பொதுக்கடிந்து, தானே ஓர் அரசாகி முதன்மைத் தேவர்களையும் திக்குப்பாலர்களையும் குற்றேவலாளராகக் கொண்டதுமன்றி, பூமியிலுள்ள மன்னுயிர்களை மிகவும் வருந்தமுறச் செய்தனன். அவனது பராக்ரமத்தை எவராலும் அளவிடமுடியாது. அவன் வேண்டினால் மலையையும் பிடுங்குவான்; கடலையுங் கலக்குவான்; திசையானைகளை எடுத்து அம்மானையாடுவான். அவனைக் கண்ட ஜீவராசிகளெல்லாம் நமனைக் கண்டவைபோல் நடுங்கும். அவன், மலை சலித்தாலும் மனம் சலியான்; சிவன் விஷ்ணு இவ்விருவரையுந்தவிர மற்றெல்லோரையும், தன்னையே கடவுளாக எண்ணிப் பூசித்து வந்தனைவழிபாடுகள் இயற்றுமாறு வற்புறுத்திவந்தனன்.

அவன் சிலகாலம் வானுலகிற் சென்று, இந்திரனுடைய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து அரசுசெய்வான்; சிலவேளை பாதலம்புகுந்து நாகர்களால் உபசாரம் செய்யப்பெற்று, ஐராவதத்தின்மேல் ஆரோகணித்துக் கோலாஹலத்துடன் பவனிசெல்வான்; மற்றுஞ் சிலகாலம் பூலோகத்தில் தனது ஸபாமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து, அமைச்சருடன் மந்திராலோசனை செய்துகொண்டிருப்பான்; காலைமாலைகளில் விமானத்தின்மேல் ஏறிச் சந்திர சூரிய மண்டலங்களில் உலாவி மீள்வான். உலகவின்பங்களை இவன் போன்று அனுபவித்தவர் ஒருவருமில்லை.

இப்படியிருக்கையில், அவனுக்கு ஓர் அருமைந்த மைந்தன் பிறந்தனன். அவன் அறிவுடையவர்களுக்கெல்லாம் மேலான அறிவுடையவன்; மஹாபாரிக்கன்; ஜீவராசிகளின்மேல் தாயிற் சிறந்த தயவுள்ளவன்; கல்வி, ஞானம், தவம், சாந்தம், நல்லொழுக்கம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருமிக்கக் கலந்து ஓர் உருவெடுத்தாற்போன்றவன். இவன், இளமையிலேயே நாரதமுனிவரால் ஞானோபதேசம் செய்யப்பெற்றதனால், தன்குலத்துக்கு உரிய குணமும் வடிவமுமில்லாமல், ஸத்வகுணமும் திவ்யசரீரமும் பெற்று விளங்குவானாயினன்.

இவ்வாறு சாந்தமூர்த்தியாகிய தன் குமாரனுக்குத் தானவசக்ரவர்த்தி, பிரகலாதன் என்று நாமகரணஞ்செய்து, தனது குருபுத்திரனாகிய சண்டமார்க்கனை அழைப்பித்து, "எனது கண்மணியாகிய பிரகலாதனுக்கு வித்தியாப்பியாஸஞ் செய்விக்கக்கடவை" எனக் கட்டளையிட்டான். உடனே அவ்வாசிரியன் இராசகுமாரனை அழைத்துக்கொண்டு கல்லூரிசார்ந்து, மற்றைச் சிறுவருடன் இருக்கச்செய்து, அவனது முகாரவிந்தத்தைநோக்கி, "அப்பா! பிரகலாதா! 'இரணியாய நம:' என்று உனது பிதாவின் நாமத்தை முதலிலே உச்சரித்து வணங்குக" எனச் சொன்னான். அதுகேட்ட பிரகலாதன், 'ஹரி', 'ஹரி' என்று, தனது இருசெவித்துளைகளையும் கைகளால் மூடிக்கொண்டு, அந்தணனை நோக்கி, "அறிவிற் சிறந்த ஐயரே! என்ன சொன்னீர்! வேத விருக்ஷத்தின் அக்ரத்தில் விளங்கிக்கிடக்கும் பரப்பிரமத்தை வணங்கித் துதிக்கும்படி 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என முதலிற் கற்பிக்கவேண்டிய வரன்முறை இருக்க, அதைத் தவிர்த்து, வேறு ஏதோ ஒன்றைப் புகலுகின்றீரே! இது உமக்குத் தகுதியோ?" என்றான். அதுகேட்ட ஆசான் திடுக்கிட்டு, அவனை நோக்கி, "இளவரசே! என்ன பிதற்று

என்றாய்? இப்பொழுது அண்டங்கட்கெல்லாம் தெய்வமாக இருந்து, முத்தொழில்களையும் நடாத்துகின்றவரும், பிரமாதி தேவர்கள் முதல் அனைவராலும் வணங்கப்பட்டவருமாயிருப்பவர் எனது பிதாவாகிய இரணியாசுரரேயன்றி வேறு யாருமல்லர். இது லோகப்பிரஸித்தம். நீ சிறு குழந்தையாதலால், உனக்கு ஒன்றுந் தெரியவில்லை. ஆகலால், நான் முன் உபதேசித்த மஹாமந்திரத்தையே உச்சரிக்க'' என்றனன். அவைகளையெல்லாங் கேட்டுப் பொறுக்கக் கூடாத துக்கமும் அடக்கக்கூடாத ஆச்சரியமுங்கொண்டவனாகிய பிரகலாதாழ்வான் சொல்லத்தொடங்கினன்: —

"குருபுத்திரரே! கேளும்: எனது தந்தை எனக்கு ஐங்குரவரில் ஒருவராவரேயன்றித் தெய்வமாகார். பராபரப்பொருளாகிய கடவுள் ஸர்வவியாபியாயுள்ளவர். அவரே ஸகலத்திற்கும் ஆதிகாரணமாவார். அவர், வாசாமகோசரமாய்க் காலத்தோடு கற்பனை கடந்து அப்பாலொளிரும் ஆனந்தஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன். எக்காலத்தும் யாவர்க்கும் தந்தையாகிய அப்படிப்பட்ட அருள்வள்ளலை மறந்து கேவலம் அசுரர்குலத்திற் பிறந்து, பொறிகள்போம் வழி

யில் மனத்தைச் செலுத்திப் புண்பட்டுமோஹா ந்தகாரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பவனேயோ எனது பிதாவென்று கூறுகின்றீர்? நன்று நன்று! நீரே நல்லாசிரியர்! நீர் கற்ற கல்வியே கல்வி! போதும் போதும்" என வெறுத்துரைத்தது மன்றி, ஜீவகாருண்ணியமேலீட்டால், மீண்டும் அந்தச் சண்டமார்க்கனை நோக்கி, "ஐயா! வீணே தெய்வமிகழ்ந்து, தீராப்பாபத்திற்கு ஏன் ஆளாகின்றீர்? பிழைக்கவேண்டுமானல் இங்கு வாரும்; ஸ்ரீவைகுண்டவாசியாகிய ஸ்ரீ மாதவனைப் பஜனைசெய்வோம்; அதனல் நமக்கு நல்லகதி கிடைக்கும்" என்று அழைத்தனன்.

இவ்வாறு அரசிளங்குமரர் அமுததாரை போல் வர்ஷித்த வசனங்களையெல்லாம் செப்புருக்குநீர்போல் செவியில் தாங்கிய அந்தச் சண்டமார்க்கனென்ற சண்டாளன், உள்ளம் பறையடிக்க, உடல் நடுநடுங்கச் சினந்தெழுந்து, பிரகலாதனை நோக்கி, "அட பயலே! குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்பே! கெடுவாய்! என்னையும் கெடுத்தாய்; இவ்வுலகத்தையும் கெடுத்தாய்; நீயும் கெட்டாய். இதோ பார்: உன் தகப்பனரிடத்தில் இங்கு நடந்தவையெல்லாம் தெரிவித்து, உன்னைத் தக்கவாறு தண்டிக்க

ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்று சொல்லி, அவ்விடம்விட்டு விரைந்து சென்று, ஆஸ்தான மண்டபத்தில் கொலுவீற்றிருக்கும் இரணியனை வணங்கி, நடந்த விருத்தாந்தங்களனைத்தையும் நாக்குழறத் தெரிவித்து நிற்றலும், அவுணன் சிறிது புன்னகைகொண்டு, தனது அருமந்த மகலையை அழைத்துக் கட்டியணைத்து, முத்தமிட்டு, "அப்பா குழந்தாய்! பிரகலாதா! குருவுக்கும் உனக்கும் என்னவோ வாக்குவாதம் நடந்ததாகக் கேள்வியுற்றேன். அஃது என்னை? விளங்கச் சொல்'' என, ஆழ்வார் சொல்லுவார்:—

"எனது அருமைப் பிதாவே! முத்தொழிலுக்கும் தாங்களே முதன்மையான கர்த்தரென்றும், தங்களைத்தவிர்த்து வேறுதெய்வம் இல்லையென்றும், அதனால் அக்ஷராப்பியாஸத்தில் முதற்கண் தங்களுடைய திருநாமத்தையே சொல்லவேண்டுமென்றும் அந்தணர் கூற, யான், 'எனது பிதா ஐங்குரவரில் ஒருவரேயன்றிக் கடவுளாகார்' எனவும், 'ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியே முதன்மையான தெய்வம்' எனவும், 'அவரையே தியானித்து உய்வோம்' எனவும் சொல்லினேனேயன்றி வேறொன்றுமில்லை'' என்றனர்.

அதுகேட்ட தானவன், பெருநகைசெய்து, கையொடு கை தாக்கிக் குமாரனை நோக்கி, "அடே பிரகலாதா! துஷ்டப்பயலே! என்ன புலம்புகின்றனை? உலகத்தில் ஆண் பெண்பாலர் களை இல்லறத்தில் அமரச்செய்பவனும் யானே. பரந்து கிடக்கும் மன்னுயிர்கட்கு யாதொரு தீங்கும் வாராமற் காப்பவனும் யானே. அவை களை எனது வாளுக்கு இரையாக்குபவனும் யானே. அன்றியும், அவைகள் அனுபவிக்கும் சுகதுக்கங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவ னும் யானே. இப்படியெல்லாம் இருக்க, என் னைக் கடவுளாகச் சொல்லாமல், மேலான கட வுள் நாராயணனென்று பிதற்றுகின்றனை. இக் கெடுமதி நீ எங்குக் கற்றாய்? எவரோடு பழக்க முற்றாய்? அடமூடா? இன்னும் கேள்: உன்றற் கடவுளென்று கருதப்படுகிற நாராயணன் என் பவன், ஒருகாலத்தில் என்னுடன் போர்செய்ய வந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய இரண்டு கால்களையும் பற்றிச் சுழற்றி எறிந்தேன்; அவன் பெரும்புறக்கடலிலுள்ள ஒரு தீவில் போய் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாய் மயங்கிக்கிடந்தான். அவன் இப்பொழுது உயிருடன் இருக்கிறனோ? செத்தானோ? அறியேன். மேலும் அவன் நமது ஜன்மவிரோதி; உனது அருமைப் பெரிய தந்

ஸுதமைய வஞ்சகத்தாற் கொன்றவன்; மகாகபட நாடகமுடையவன; கரியன்; அவனைக் கடவுளெனக் கருதுவது, ஹாலாஹல விஷத்தைத் தேவாமிருதமெனக் கருதுவதுபோலும். இனியேனும் அந்தக் கெட்ட நினைவைக் கட்டோடே தொலைத்து, ஆரியன்சொற்படி கேட்கக்கடவை; இன்றேல், தக்கபடி தண்டிக்கப்படுவாய்'' என, பிரகலாதர், "ஐயா, பிதாவே! குறையாத ஆயுளும் குன்றாத செல்வமும் கொடுத்தருளிய கடவுளொருவர் இருக்கிறாரென்ற உண்மையானது, தாங்கள் மனதார அறிந்த விஷயமேயாகும். அதனைமறைத்து, வீணே தெய்வதூஷணம் செய்வதனால் வரும் லாபம் என்னே? தாங்களே ஸகலத்திற்கும் ஆதாரமென்று சொல்லுதல், கோபுரத்திற்குப் பதுமை ஆதாரமென்று சொல்லுதல் போலும். தாங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனை வென்றதாகக் கூறியது, மலையை எலி விழுங்கியது என்பதுபோலும்'' என, அவ்வசுரன் கண்களினின்று தீப்பொறி பறக்கக் கோபித்து, பக்கத்தில் நின்ற கொலைஞரை நோக்கி, "இந்தப் பிரகலாதன் எனது குலபுத்திரன் அல்லன்; குடும்பசத்துரு. ஆதலால் இவனை இப்பொழுதே கொலைபுரிமின்'' என்று கட்டளையிட்டனன்.

அப்பொழுதே அக்கொலையாளிகள், அக்குமாரரைக் கூட்டிச் சென்று, நெருப்புஜ்வாலைக் கொதிக்கின்ற தைலக்கப்பரையில் இட்டனர். ஸதா நாராயணாம்ருதத்தையே பானஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் பரமபாகவதோத்தமராகிய பிரகலாதாழ்வாருக்கு, அது, குளிர்ந்த நீர்ப் பெருக்கையுடைய ஓர் சிறுகுளத்தை ஒத்திருந்தது. பிறகு, அந்த வன்கண்ணர், யானைகளையும ஸர்ப்பங்களையும் அவரைக் கொல்லுமாறு ஏவ, அவையெல்லாம் அவரை வணங்கி வலஞ்சூழ்ந்து சென்றன. உடனே அக்கொடியோர், சிலையிற் பிணித்து, அலைகடலில் ஆழ்த்தினர். அச்சிலையே புணையாக, ஆழ்வார் கரைசார்ந்தனர். மற்றும் பலவிதமாகக் கொலைபுரிய வகைதேடிச் செய்தும், சிறிதும் வருத்தமுறாதிருக்கும் பிரகலாதரது தன்மையை அக்கொலைஞர் நோக்கிப் பிரமித்து, அந்த ஆச்சரியத்தை இரணியனுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் தீயெழ விழித்துப் புகையெனப் பெருமூச்செறிந்து, பிரகலாதரை வருவித்து, "அடே துரோகிப்பயலே! நீ கொண்டாடிப் போற்றுகிற கடவுள் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றான்? சொல்" என, பாகவதர், "ஐயா! அவர் எங்கும் இருக்கிறார்; அவர் இல்லாத இடம் இல்லை" என, அவன், தன் பக்கத்தி

னுள்ள ஓர் நெடுந்தூணைச் சுட்டிக்காட்டி "இத் தூணில் இருக்கின்றனோ?" என, ஆழ்வார், "பிதாவே! அவர் இந்தத் தூணிலும் இருக்கின்றார்; துரும்பிலும் இருக்கின்றார்; தாங்கள்சொல்லிய சொல்லிலும் இருக்கின்றார்" என, அவுணன் "அப்படியானால் அவனை இப்பொழுதே வெளிப் படும்படி செய்; இல்லாவிட்டால் இன்னே உன்னைக் கொன்று தின்றுவிடுவேன்" என்று அத் தூணைக் கையால் இடியெனப் புடைத்து, பாகவதராகிய அப்பாலரை உருத்து அதட்டி, நெருங்கி வருத்தத்தொடங்கினன்.

உடனே ஸர்வவியாபியாகிய திருமால், தமது முக்கிய பக்தராகிய பிரகலாதாழ்வாருடைய வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்காக அத் தூணிலிருந்து நரசிங்கவடிவத்துடன் வெளிப் பட்டு, எதிர்த்த இரணியனுடன் சிறிதுபொழுது போராடி, மாலைக்காலத்தில் அவனது ஆஸ்தான மண்டபத்தின் வாயிற்படியில் தமதுகூரிய நகங்களால் அவனுடைய மார்பைப் பிளந்து சங்காரஞ்செய்து, தம்மை வாழ்த்தி வணங்கும் பிரகலாதாழ்வானுக்குச் சிரஞ்சீவிபட்டமும் மற்றும் வேண்டிய வரங்களுங் கொடுத்தருளி மறைந்தனர்.

இச்சரிதத்தினாலும், தெய்வமிகழ்தல் நரகத்திற்கு ஹேதுவென்பது பெறப்படுமாறு அறிக.

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல்? வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்."*

"ஆடு மரவிற் றுயிலரங் கேசன், அருமகற்கா
நீடுந் தறியி லுதித்திலனேல், நிலைப்பொருள்க
ளூடும் புறத்தினு முண்மை யெவ்வா றிவ்வுலகறியும்?
ஈடு மெடுப்பு மில்லா வொருதெய்வ மிவனெனவே.‡

---

* (இதன் பொருள்):— (எல்லா நூல்களையும் கற்றவர்க்கு) அக்கல்வியறிவினால் ஆகிய பயன் யாது? மெய்யுணர்வினையுடைய கடவுளது சிறந்த திருவடிகளை வணங்காராயின் என்றவாறு.

‡ (இதன் பொருள்):— படமெடுத்து ஆடுகின்ற ஆதிசேஷனிடத்தில் யோகநித்திரை செய்தருள்கின்ற ரங்கநாதன், (பெறுதற்கு) அரிய மகனாகிய பிரகலாதனுக்காக நீண்ட தூணினின்று (நரசிங்காவதாரமாய்த்) தோன்றியிலனானால், (தனக்கு) ஒப்பான பொருளும் (தன்னினும்) மேம்பட்ட பொருளுமில்லாத ஒன்றான கடவுள் இவனேயென்று (எல்லாரும்) நிச்சயிக்கும்படி எல்லாவஸ்துக்களினுடைய உள்ளிலும் வெளியிலும் அத்திருமால் உளனாந்தன்மையை இந்த உலகம் எப்படி அறியும்? [அறியாதென்றபடி.]

முற்றிற்று.

பிரகடனம்.

வேலூர் காலேஜ் தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதராகிய ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரிடத்தில் இப்புஸ்தகம் விலைக்குக் கிடைக்கும்.

விலை அணா 2.

தணிகைம. செட்டியாரிடத்தில், மற்றும் பல விசேஷமான தமிழ்ப்புஸ்தகங்களும் விலைக்குக் கிடைக்கும். வேண்டியவர்க்குப் புஸ்தகவிவரம் பார்ஸலனுப்பப்படும்.

உ

கடவுள் துணை.

ஆத்திரையர் பேராசிரியர்

அருளிய

தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம்

மூலமும் உரையும்.

இவை

கும்பகோணம் வாணாதுறை ஹைஸ்கூல்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

திருப்புறம்பயம்

வை. சதாசிவப்பண்டாரத்தாரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

டையூர்

சோ. சிவாநந்தம் பிள்ளையால்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்,

கும்பகோணம்.

1923.

உ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

இப்பொருட்பாயிரம் இயற்றியவர் ஆத்திரையர் பேராசிரியர் என்பார். இஃது ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் அருளிய தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியானும் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் அருளிய நன்னூல் விருத்தியானும் இனிதுணரப்படும். அன்றியும் இச்செய்தி தொல்காப்பிய மரபியலுரையிலும் அவ்வுரையாசிரியரால் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

இதுகாறும் ஆராய்ந்து கண்டவளவில் தமிழ் நூற்களில் பேராசிரியர் எனக் குறிக்கப் பெற்றோர் மூவருளர். அவர்களுள், யாப்பருங் கலவிருத்தியின் ஆசிரியராகிய குணசாகரரால், 'பிறைநெடுமுடிக் கறைமிடற்றனார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' எனவும், 'நீர் மலிந்த வார்சடையோன் பேர்மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' எனவும், 'காமவேளைக் கறுத்தபுத்தேள் நாமந்தங்கிய நல்லாசிரியர்' எனவும்,

இன்னும் பலவாறாகவும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர் ஒருவர். எஞ்சிய இருவருள், ஒல்காப்பெரு மைத் தொல்காப்பியத்திற்கும், எட்டுத் தொ கையில் இரண்டாவதாகிய குறுந்தொகையில் 380 பாடல்களுக்கும், போதவூர் மேவிய வாத வூரடிகள் அருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவை யார்க்கும் உரைகண்ட நல்லறிவுடைய தொல் பேராசிரியர் ஒருவர். மற்றையோர் இப்பொ துப்பாயிரச் சூத்திரம் இயற்றிய ஆக்கியோர் பேராசிரியர் என்பார். இம்மூவருள் யாப்பருங் கலவிருத்தியின் ஆசிரியரால் குறிக்கப்பெற்ற பேராசிரியரைப் புகழ்வனவாக வமைந்துள்ள அடைமொழித் தொடர்கசொல்லாம் இவர் சிவ பெருமானது திருப்பெயர்களுள் ஒன்றைக் கொண்டவராயிருத்தல் வேண்டு மென்பதை நன்கு விளக்குகின்றன. யாப்பருங் கலவிருத்தி வரையப்பெற்றிருக்கும் சில ஏடுகளில், பேரா சிரியர் என்றிருத்தற்குரியவிடங்களில் மயேச் சுரனார் என்று எழுதப்பெற்றிருக்கிறதென்பது அந்நூலின் பதிப்பாசிரியரது முன்னுரையால் புலப்படுகின்றது. அன்றியும் ஆசிரியர் குண சாகரனார் தமது யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை யில் பேராசிரியரது சூத்திரங்கள் என்று எடுத்

துக்காட்டியவற்றையே யாப்பருங்கலக்காரி கையின் உரையிலும் எடுத்துக்காட்டி அவை மயேச்சுரனாரது சூத்திரங்கள் என்று குறித் துள்ளனர். ஆகவே, சிவபெருமானுக்குரிய அடைமொழித் தொடர்களோடு யாப்பருங் கலவிருத்தியிற் கூறப்படும் பேராசிரியர் யாப் பிலக்கணம் அருளிய மயேச்சுரனார் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இனி, யாப்பருங்கலவிருத்தியிற் கண்ட பேராசிரியரது சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரையால் அறியக்கிடக்கும் பே ராசிரியர் கொள்கைகள் சிலவற்றோடு முரண் படுகின்றன. இதனால், யாப்பருங்கலவிருத்தி யிற்கண்ட பேராசிரியர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியர் அல்லரென்பது இனிது புலனாகின்றது. ஆகவே, இவ்விருவரும் வேறு வேறு புலவராவார்.

தொல்காப்பியம் மரபியலிலுள்ள, 'ஒத்த சூத்திரம்' என்ற முதற்குறிப்புடைய சூத்தி ரத்தினுரையில் பேராசிரியர், இப்பொதுப்பா யிரச்சூத்திரம் அருளிய ஆசிரியரைப் பேரா சிரியரைக் குறித்துள்ளனர். அன்றி, இவ்வுரை யாசிரியர் எழுதுவது, "அவை வருமாறு,......

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்னுஞ் சிறப்புப் பாயிரஞ் செய்தார் பனம்பாரனார் எனவும், 'வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்' என்னும் பொதுப்பாயிரஞ் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எனவும் பாயிரஞ் செய்தார் பெயர் கூறியவாறு'' என்பது. இவ்வுரைப் பகுதியில் சிறப்புப் பாயிரஞ்செய்தார் பனம்பாரனார் என இவ்வாசிரியரது இயற்பெயரோடு தலைமைச் சிறப்புணர்த்தும், 'ஆர்' விகுதியும் புணர்த்திக் கூறியுள்ள இவ்வுரையாசிரியர் பொதுப்பாயிரஞ் செய்தாரைக் குறிக்குங்கால் அங்ஙனம் 'ஆர்' விகுதி புணர்த்தாது 'பேராசிரியன்' என்றே கூறியுள்ளனர். இதனை நுணுகியாராயின், இவ்வுரையாளர் தம்மையே அங்ஙனம் படர்க்கையில் வைத்துக் கூறியுள்ளனரோவென்று கருதற்கிடந்தருகின்றது. அன்றியும், இப்பொதுப்பாயிரச் சூத்திரத்தையும் இதன் உரையையும் எழுதியவர் ஆத்திரையர் பேராசிரியர் என்று இவை எழுதப்பெற்றுள்ள ஏடுகளில் வரையப்பட்டிருக்கிறது. பொதுப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்குத் தாம் உரை வரைந்துள்ள செய்தியைத் தொல்காப்பியத்திற்குரை கண்ட பேராசிரியர், மரபியலுரையில்

குறித்துள்ளனர். இவற்றால் தொல்காப்பியத்திற்குரைகண்ட பேராசிரியரும் ஆத்திரையர் பேராசிரியரும் இருவர் அல்லரென்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, இவ்விருவரும் ஒருவரேயாவரென்பது தேற்றம்.

இனித் தொல்காப்பியத்திற்குரைகண்ட பேராசிரியரே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மரபியலில் நூலிலக்கணம் கூறியுள்ளமையால் அதனையொழித்து அவர் கூறாதுவிடுத்த ஈவோன்றன்மை, ஈதலியற்கை, கொள்வோன்றன்மை கோடன்மரபு எனும் நான்கின் இலக்கணங்களையும் அறிவுறுத்துவான் இப்பொதுப்பாயிரச் சூத்திரத்தை உரையுடன் இயற்றிவைத்துள்ளனரெனக் கோடலே பொருத்தமுடைத்து.

இனி, இவ்வுரையாசிரியர் எக்காலத்தே இத்தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவரென்பதை ஆராய்வாம். தமிழ்நாவலர்சரிதையில், 'பேராசிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்க ஒட்டக்கூத்தர் பாடியது' என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. இதனால் பேராசிரியரும் ஒட்டக்கூத்தரும் ஒரே காலத்தவரென்பது பெறப்படுகின்றது. அன்றியும், பேராசிரியர், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரையில் மடலையும்

உலாவையும்பற்றி வரைந்துள்ள குறிப்புக்கள் இவர் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தினரா யிருத்தல் வேண்டுமென்பதை விளக்குகின்றன. கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர், விக்கிரமசோழன், அவனது மகனாகிய இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன், அவனது மகனாகிய இரண்டாம் இராஜராஜசோழன் இவர்கள் காலத்து வாழ்ந்தவரென்பது இவர் அம்மூன்று சோழ மன்னர்மீதும் மூன்றுலாக்கள் பாடியுள்ளமையானே நன்கறியப்படுகின்றது. எனவே, இந்நல்லிசைப்புலவரது காலம் அம்மூவேந்தரது ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. 1118-க்கும் 1178-க்கும் இடைப்பட்டதாதல்வேண்டும். இக்காலத்தேதான் தொல்காப்பியத்திற்குரை கண்டவரும் இப்பொதுப்பாயிரத்தை உரையுடன் இயற்றியவருமாகிய நமது பேராசிரியர் வாழ்ந்தவராவர். ஆகவே, இவ்வாசிரியரது காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியாகும் என்க.

இவ்வாசிரியரது இயற்பெயர் ஊர் முதலியவற்றை அறிவிக்கும் கருவிகள் இதுகாறும் கிடைத்திலவாதலின் அவற்றை அறிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை.

இப்பொழுது பாயிரவுரைப் பிரதியொன்று திருவாரூர் அரசாங்க உயர்தரக் கலாசாலையின் தமிழாசிரியரும் எனது நண்பருமாகிய மணக்கால் திருவாளர் செ. முத்துரத்ந முதலியார் அவர்களிடமிருந்து சில ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் கிடைத்தது. இதனோடு ஒப்புநோக்குதற்கு வேறு பிரதி பெற முயன்றும் கிடைக்கவில்லை. வேறு பிரதிக்காகக் காலந்தாழ்த்துவதிற் பயனில்லையென்றுணர்ந்து, கிடைத்த பிரதியை யிறவாது காத்தல்வேண்டி, இதனை ஒருவாறு ஆராய்ந்து வெளியிடத் துணிந்தேன்.

இதன் பெருமையை யுணர்ந்துள்ள நல்லறிஞர் எனது அறியாமையினால் இப்பதிப்பிற் காணக்கிடக்கும் குற்றங்களை எனக்கு அறிவிப்பதோடு இதனை ஆராய்ந்து வெளியிடத் துணிந்த எனது தறுகண்மையைப் பொறுத்தருளவும் வேண்டுகின்றேன்.

இவ்வுரைப் பிரதியை எனக்கு அன்புடன் உதவிய நண்பர் திரு. செ. முத்துரத்ந முதலியார் அவர்களையும் இப்பதிப்பின் செலவை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டு விரைவில் இதனை அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தியவரும் என்பால் பேரன்புடையவருமாகிய திருப்புறம்பயம்

திரு: சோ. சிவாநந்தம் பிள்ளை அவர்களையும் என்றும் மறவேன்.

மக்களது நன்முயற்சிகட்குத் துணையாயிருந்து அவற்றை இனிது முடிப்பித்தருளும் எல்லாம்வல்ல இறைவனது திருவடித் தாமரைகளை வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

கும்பகோணம், 15—1—23.

இங்ஙனம்,
தி. வை. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்,
வாணாதுறை ஹைஸ்கூல்.

கடவுள் துணை.

தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம்
மூலமும் உரையும்.

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந்
திங்க ளன்ன கல்வியுந் திங்களொடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவது

மஃகா வன்பும் வெஃகா வுள்ளமுந்
துலைநா வன்ன சமநிலை யுளப்பட
வெண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின்
வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅ ளாண்மையு
முலகிய லறிதலு நிலைஇய தோற்றமும்

பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையு
மறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ்
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மையுங்
கற்போர் நெஞ்சங் காமுறப் புணர்தலு
மின்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர்

பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா சிரிய
ரறனே பொருளே யன்பெனு மூன்றின்
றிறனறி பனுவல் செப்புங் காலை
முன்னர்க் கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினு
ளேற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்
சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங்
[குணர்தலுஞ்
சொல்லிய வகையொடு சூழ்ந்துநன் கறிதலுந்
தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயன் படுத
[லுஞ்
செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச்சார் வின்மையு
மடிதடு மாற்ற மானம்போச் சாப்புக்
கடுநோய் சீற்றங் களவே காம [தலு
மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழி படு
மறத்துறை வழாமையுங் குறிப்பறிந் தொழு
[கலுங்
கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு
மீட்டவை வினவலும் விடுத்தலு முரைத்
முடைய ராகி நடையறிந் தொழுகு [தலு
நன்மா ணாக்க ரென்ப மண்மிசைத்
தோன்றுநூற் பரவைத் துணிபுணர்ந் தோரே.

என்றது பொதுப்பாயிரம்.

எந்நூலுரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிர முரைக்க வென்பது மரபாகலிற் பாயிரமுரைத் தே நூலுரைக்கப்படும். என்னை? "ஆயிர முகத் தா னகன்ற தாயினும்—பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே" என்பதாகலின். பொதுப்பாயிரமென்ற வதனோடு சிறப்புப்பாயிரமும் பெற்றும். அவை அவ்வந்நூல்களிற் கண்டுகொள்ளப்படும்.

இப்பொதுப்பாயிரம் என்னுதலிற்றோவெ னின், ஈவோன்றன்மையு மீதலியற்கையுங்கொள் வோன்றன்மையுங் கோடன்மரபுங் கூறுத லுத லிற்று. என்னை? "ஈவோன்றன்மை ஈதலியற்கை கொள்வோன்றன்மை கோடன்மரபென—வீரி ரண் டென்ப பொதுவின் றொகையே" என்று ராகலின். அங்ஙனம் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றிருவகைப்பட்டது பாயிரமென்றார்க்குப் பாயி ரமென்ற பொருண்மை என்னையெனின், பாயி ரம், புறவுரை, முகவுரை, தந்துரை, அணிந்துரை, பதிகம், நூன்முகம், புனைந்துரை, (என்பன) ஒரு பொருட்கிளவி; இவையெல்லாம் காரணப் பெ யர்; அப்பாயிரந்தான் நூலோ நூலின்வேறோ வெனின், நூலின் வேறெனப்படும். அஃதே யெனின் கேட்பான் புகுந்தோன் நூல்கேளா

னுப் புறவுரைகேட்கப் பயந்ததென்னையெனி னை, பாயிரங்கேட்டார்க்கன்றி நூல்கேட்கலா காது; என்னை? நூல் கேட்கப்படுமாசிரியனையு நூல்சொல்லு முறைமையினையும் அறிந்து தாம் நூல் கேட்கப்படுவோ ராதலு முணராது நூல் கேட்பவேயெனிற் கல்லார்பக்கங் காலமுமிட னுமறியாது எல்லாருமல்வாற்றான் நூல் கேட் கத் தொடங்குவார். ஆகவே பயந்தலைப்படாது பலராலு மெள்ளப்படுமென்பது; அதனானீவோ ன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுங் கொள்வோன் றன்மையுங் கோடன்மரபும் உணர்ந்தே நூல் கேட்கவேண்டுமென்பது; அல்லதூஉம் நூல் உலகத்தி னின்று நிலவல்வேண்டில் ஆசிரியரும் மாணாக்கருமாகி யொருவரொருவர்க்குரைத்து நடைகாட்டல் வேண்டும்; ஆகவே, அவ்வா சிரியரையு மாணாக்கரையு மின்னராகல் வேண்டு மெனவும், அவ்வாறு கற்பிக்கவும் இவ்வாறு கேட்கவும் வேண்டுமெனவுங் கூறுதல் எந் நூற்கு முபகாரமுடைத்து. அதனானும் பாயி ரங் கூறல் வேண்டுமென்பது; மற்றுச் 'சிறப் புப்பாயிரம்' எற்றுக்கோவெனின், அதனது பயனுமாண்டே கூறுதும். அவ்விருவகைப் பாயிரமும் மாடத்தினை யூடுகாண்பார்க்கு

வாயின்மாடம்போல நூலின்வேறுயு நூலுணர் வார்க்கின்றியமையாவாயினவென்பது;மற்றுப் பொதுப்பாயிரம் என்ற பொருண்மையென்னை எனின், தன்னால் உரைக்கப்படு நூற்குச்சிறந்த தெனப்படா தெல்லா நூற்கும் பொதுவாகத் தந்துரைக்கப்படுவதென்றவாறு.

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பு மென்பது இலங்கு நீர்ப்பரப்பின் வளைமை மீக்கூறிய வலம்புரி பயந்த நித்திலம்போலச் சிறப்புடை மரபிற் பிறப்புமென்றவாறு. எனவே ஆசிரிய ரெனப் படுவார் இவ்வாறு குடிப்பிறந்தாராதல் வேண்டு மென்பது கருத்து.

இனிக் கூறுவனவுமவர்க் கின்றியமையா தன; என்னை ?

வான்யா றன்ன தூய்மையு மென்பது நிலத் தியலாற் றிரியாத நீர்போலுந் தூய்மையுமென் றவாறு.

வான்யாறு நிலம்படர்ந்தன்ன நலம்படரொ ழுக்கமு மென்பது ஆகாயத்துக் கங்கைபொ த்த வகலிடத்தோர்க்குத் தீர்த்தமாகி யிடை யறுதொழுகியாங் கொருவகையா னன்று மொழுகு மொழுக்கமு மென்றவாறு.

திங்களன்ன கல்வியு மென்பது திங்கள் போல வழிமுறை வளர்ந்து நிரம்பிய கல்வியு மென்றவாறு.

திங்களோடு ஞாயிறன்ன வாய்மையு மென்பது எழுச்சியுந் தாழ்ச்சியு மென்றும் பொய்யாத திங்களு ஞாயிறும்போலத் திரிவுபடாத வாய்மையு மென்றவாறு.

யாவதுமஃகாவன்பு மென்பது எவ்விடத்துஞ் சிறைபடாதவன்பு மென்றவாறு. அஃதாவது எல்லார்மாட்டும் அழுக்காறின்றி நிகழு முள்ளநிகழ்ச்சி.

வெஃகாவுள்ளமு மென்பது அவாவின் மையு மென்றவாறு.

துலைநாவன்ன சமநிலையுளப்பட வென்பது துலாக்கோலது நாப்போல நட்டார்மாட்டும் பகைவர்மாட்டும் ஒப்பநிற்கு நடுவுநிலைமைப்பட வென்றவாறு.

எண்வகை யுறுப்பினராகி யென்பது இச் சொல்லப்பட்ட வெண்வகை யுறுப்புமுடையா ராகி யென்றவாறு. மற்றும் நல்லாசிரியர் குண மின்னுங் கூறுவனவுளவன்றே. இவ்வெட்டினை யுந் துணிந்த தென்னையெனின், இவற்றைப் புற

த்திணையியலுள் அவைக்குரிய மாந்தர்க்குச் சிறப்புறுப்பாக வோதினாசிரியர் தொல்காப்பியனார். * அஃது நோக்கி இவற்றை வேறு துணிந்தார். இனிக் கற்பிக்குமாசிரியர்க் கின்றியமையாதனகுணம் பிறவு முளவாகலி னவையும் வேறு கூறுகின்றாரென்பது.

வேளாண் வாழ்க்கையு மென்பது விருந்தோம்பற்றொடக்கத் தில்வாழ்க்கையு மென்றவாறு. இதுசொல்லியகாரண மாணாக்கற்கோரிடுக்கண்வந்தஞான்று மவனைப் பாதுகாப்பது மாசிரியர்க்குக் கடனென்றவாறு.

தாஅளாண்மையு மென்பது மாணாக்கரை மிடியின்றிக் கற்பித்தலு மென்றவாறு.

உலகியலறிதலு மென்பது சாதித்தருமமே யன்றி யுலகத்தருமமுமறிந்து உலகத்தோடொட்டவொழுகும் ஒழுக்கமு மென்றவாறு. அதனதுபயன் மாணாக்கர்க்கு நூலுரைக்குங்காற் கோள்கணீங்கிய நிறைமதி யெய்பக்கத்துநாளு மோரையு நல்லன தெரிந்து துளங்காவுள்ளமொடு கடவுள் வாழ்த்திக் கொள்வோனுணர்

---

* தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் புறத்திணையியல் சூத்திரம் 75.

வகையறிந்து கொடுத்தற்றொடக்கத்தனவுடை யனாதல் வேண்டுமென்றவாறு.

நிலைஇய தோற்றமுமென்பது கடலுமலையும் போலப் பிறரால் அளத்தற்கரியனாகி எல்லாப் பொருளுந் தன்னகத்தடக்கி நிற்றலுமென் றவாறு.

பொறையுமென்பது மலையுநிலனும்போ லப் பொறுக்கவல்லனாகையுமென்றவாறு.

நிறையுமென்பது மறைபுலப்படாமை நிறுக்குமுள்ளமுமென்றவாறு.

போச்சாப்பின்மையுமென்பது ஆற்றப்ப டாத செறிவுடைமையுமென்றவாறு.

அறிவுமென்பது நன்றாயினுந் தீதாயினு மொன்றனை யுள்ளவகையா னுணர்வதல்லது நல் லதனைத் தீதாகவுந் தீயதனை நன்றாகவுங் கொள் ளாது செவ்வனுணர்தலுமென்றவாறு.

உருவுமென்பது அலர்போலக் காண்பார் க்கினிதாகிய தோற்றமுமென்றவாறு.

ஆற்றலுமென்பது எவ்விடத்துந் துளங் காது கேட்போர்க்குப் பயன்படுதலுமென்ற வாறு.

புகழு மென்பது மணிபோல வின்னுமென் றுலகறியப்படு மொளியுடைமையுமென்றவாறு.

சொற்பொருளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மையு மென்பது தன்னாலுணர்த்தப்படும் பொருள் மாணுக்கருக் கினிதுணருமாறு சொல்லும் வன்மையு மென்றவாறு. எனவே குண்டிகைப்பரு த்திபோலச் சொல்ல நினைந்தபொருள் சொல்ல மாட்டாதானு மடற்பனைபோல விடர்ப்படச் சொல்லுவானுங் கழற்குடம்போலத் தனக் குள்ளதெல்லா மொருகாலே சொல்லி மாணுக் கன் மனங்கொள்ளாமை மயங்கக்கூறுவானு மல்ல னென்றவாறு.

கற்போர்நெஞ்சங் காமுறப்புனைதலு மென் பது முடத்தெங்குபோல யான்வழிபடப் பிறர் க்குரைத்தா னென்றாலும் யான் வழிபாடுபிழை த்தற்குக் கேடுசூழ்ந்தா னென்றானு நினையாமன் மாணுக்க ரன்பு செய்யப்படுதலு மென்றவாறு.

இன்னோரன்ன தொன்னெறிமரபின ரென் பது இன்னமோதியனபோலுந் தொன்னெறி யினைத் தமக்கிலக்கணமாகவுடையரென்றவாறு.

பல்பெருஞ்சிறப்பி னல்லாசிரிய ரென்பது நல்லாசிரிய ரல்லாதாரு முளர். கற்பிக்கப்படா

நூரென்றது பெற்றாம். கற்கப்படு மாசிரியர் நால்வரெனவுங், கற்கப்படாவாசிரியர் நால்வரெனவும், அவர்தாம், மலை, நிலம், பூ, துலாக்கோல், கழற்குடம், மடற்பனை, முடத்தெங்கு, குண்டிகைப்பருத்தி யெனு மிவற்றோடொப்பரெனவுங்காட்டி. இலக்கணங் கூறுவாருமுளர். அவருள், கற்கப்படாதார் ஆசிரியரெனப்படார். என்னை? அவர் நூற்குபகாரப்படாமையி னென்பது. கற்கப்படாத மாணாக்கருமவ்வாறே ஆராயப்படாரென்பது. இனிக் கற்கப்படுமாசிரியரும் இந்நால்வகையான் வரையறுக்கப்படார். என்னை ? எட்டுவகைநுதலியவவையகத் தானுமென்றோதினமையானு மற்றுமவர்க் கின்றியமையாக்குணம் பலவாகலானுமென்பது. இனிக் கற்பிக்கப்படுமாணாக்கருமவ்வாறே வரையறையின்மையின் இத்துணைப்பகுதியரென வரையறுக்கப்படாரென்பது கொள்க என்றாராகலின். ஈவோன்றன்மையென்புழி ஒருமைகூறியவாறு போல வீண்டு மொருமைகூற லமைவதனைப் பல்பெருஞ் சிறப்பி னல்லாசிரியரெனச் சிறப்பித்துப் பன்மைகூறிய தென்னையெனின், ஓதப்பட்ட விலக்கணமுழுது முடையாரைத் தலையாயினாரெனவும் நல்லாசிரியர் மூவகைப்படுவ

ரென்றற்குப் பல்பெருஞ் சிறப்பினல்லாசிரிய ரென்பது கொள்வோன்றன்மை யென்றாற் போல வாராதோவெனின், வொருமைகூற லமைவதனை மாணாக்கரெனச் சிறப்பித்துப் பன்மை கூறுபவாகலான் அவர்க்கு மவ்வாறே தலை யிடை கடையென மூன்று பகுதியுங் கொள்க.

அறனே பொருளே யன்பெனு மூன்றி னென்பது அவ்வாசிரியராற் கற்பிக்கப்படுவா ரித்துணைப் பகுதிய ரென்றவாறு.

திறனறி பனுவல் செப்புங் காலை யென்பது இம்மூன்றுங் காரணமாக வொருவர்க் கறிவு தோன்ற நூலுணர்த்துங்காலை யென்றவாறு. அறனுதலிச்சொல்லப்படுவோ ராசான்மகனுந் தன் மகனும் வழிபடுவோர் முதலாயினரும்; என்னை? அறனென்ப தொழுக்கமாதலின்; பொருள் கருதிச் சொல்லப்படுவார் அரசன்மகன் முதலாக யாவராயினும் பொருள் கொடுப்போ ரென்றவாறு; அன்பு கருதிச் சொல்லப்படுவோர் உலகரோளாளருந் தமரி லுறுப்பொத்த மாக்களுமெனை யிக்கொடக்[illegible]தார்; இனி யவ ரிலக்கணங் கூறுகின்றவாறு.

முன்னர்க்கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினு ளேற்பவை யுடையராகி யென்பது முன்னாசிரி யர்க் கோதப்பட்ட வெண்வகை யுறுப்பினுட் கல்வியு நடுவுநிலைமையும் போல்வன சிலவொழி ந்து ஒழிந்தனவெல்லா முடையாராகல்வேண்டு மாணாக்கர்க் காசிரியர் திறனறி பனுவல் செப் புங்காலை யென்றவாறு.

இன்னு மாணாக்கர்க் குரியனவே சொல்லு கின்றார்.

பாற்படச் சொல்லிய பொருளைச் சொல்லி யாங் குணர்தலு மென்பது பூவையுங் கிளியும் போல வாசிரியன் சொன்னவகையானே யிது பொருளெனக் கொண்டுணர்தலு மென்றவாறு.

இவ்வாசிரியனே நன்றுந் தீதுந் தெரிந்து ணர்த்தப்படார்.

சொல்லிய வகையோடு சூழ்ந்து நன்கறிதலு மென்பது ஆசிரியனிவ்விரண்டு மிச்சூத்திரத்திற் குறையென் றுணர்த்தியக்கால் நன்று தீதென் றாய்ந்து நன்றறிதலு மென்றவாறு. எனவே அன்னமும் பன்னுடையும் போலக் குற்றமுங் குணனும் வேறுபடுக்கவல்லா னென்றவாறு.

தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான் பயன்படுதலு மென்பது தன்னோ டொருசாலை மாணாக்கருக் குத் தானொருபயன் படுதலு மென்றவாறு. அஃதாவது இணங்காக்கூட யானைபோல வெல் லார்க்கும் நன்னெறி காட்டலும் பெருமிதப் படுந் தூணார்க்குமாறுபோல விடர்ப்பட்ட பொருள்வயி னுணர்வும் அடுத்தினிது செலுத்த லும் வல்லா னென்றவாறு.

செய்ந்நன்றியறிதலு மென்பது ஆசிரியனாற் பெற்றதனைக் குரங்கெறி விளாங்காய்போலக் கொள்ளா திவனாற்பெற்ற திதுவென்று கடைப் பிடித்தலு மென்றவாறு.

தீச்சார் வின்மையு மென்பது கற்கத்தொ டங்கியநூல் கிடப்ப மற்றொன்றின்மேல் மனம் வையாமையு மென்றவாறு. எனவே, எருமையுந் தோணியும் போனின்றுபயன் கொள்வுழிக் குன் றுவ செய்யாமையும் நின்றுழி நில்லாமற் பிற ரான் வேறிடத்துய்க்கப்படாமையு மென்ற வாறு.

மடிதடுமாற்ற மானம் போச்சாப்புக்-கடுநோய் சீற்றங் களவே காம-மென்றிவை யின்மையுமென் பது இவ்வெட்டு மில்லாமையு மென்றவாறு. **மடியென்பது உஞற்றின்மை. தடுமாற்றமென்**

பது நூல்கற்குங்காற் சிதைய வெல்லா நூலுள்ளுஞ் சிறிது தொடங்கித் தடுமாறுதல்; மானமென்பது ஆசிரியர்க்குக் குற்றேவன் முதலானவற்றுக்கண் மானங்கோடல். பொச்சாப்பென்பது ஆசிரியனையு நூலையுந் தெய்வம்போல மதித்திருப்பச்செய்யா திகழ்ந்திருத்தல். இவையுங் கல்விக் கிடையூறாகிய பெரும் பிணியுஞ் சினமுங் களவுங் காமமு மென்றிவை யில்லாதாயுமி னென்றவாறு.

சென்று வழிபடுதலு மென்பது மாணுக்கன் காலையெழுந்து பொழுதொடுசென்று வாவென வந்து சொல்லெனச்சொல்லிப் போவெனப் போகிப் பகலுமிரவும் பின்னுமுன்னு மகலாளுகி வழிபடுதலு மென்றவாறு.

அறத்துறை வழாமையு மென்பது அங்ஙனம் வழிபடுங்கால் தன்னிலைமைக்கும் ஆசிரியனிலைமைக்குந் தக்கவாற்றான் வழிபடுதலுமென் றவாறு.

குறிப்பறிந் தொழுகலு மென்பது ஆசிரியன் சொல்லாது குறித்தனவாயின வெவையு மவன் குறிப்பறிந்து செய்தலு மென்றவாறு

கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு-
மீட்டவை வினுதலும் விடுத்தலு முரைத்தலு-

முடையராகி என்பது கேட்டபொருளைப்பின்னு மாராய்தலும் பாதுகாத்தலும் மறித்துப்பிறரை வினவுதலும் வினவுவார்க்கு விடைகூறுதலும் பிறர்க்குரைக்கு மியல்பு முடையாராகி யென்ற வாறு.

நடையறிந்தொழுகு நன்மாணுக்க ரென்பது சொல்லப்பட்ட விலக்கணங்களொடு வழக்கறியு நன்மாணுக்கர் மூவகைப்படுவரென்று சொல்லுவா ராசிரிய ரென்றவாறு.

மண்மிசைத் தோன்றுற் பரவைத்துணி புணர்ந் தோரே என்பது உலகத்துப் பழைய நூற்பரப்புக்களிற் றுணிந்து பொருளுணர்ந்து துறைபோகுவ ரென்றவாறு. "ஈவோன்றன் மையுமீதலியற்கையுங் கொள்வோன்றன்மையுங் கோடன்மாபு' மெனநான்கு மிப்பொதுப்பாயி ரத்துள்ளே கண்டுகொள்க. ஒழிந்தன வுளவா யினு முரையிற்கொள்க.

பொதுப்பாயிரமுற்றும்.